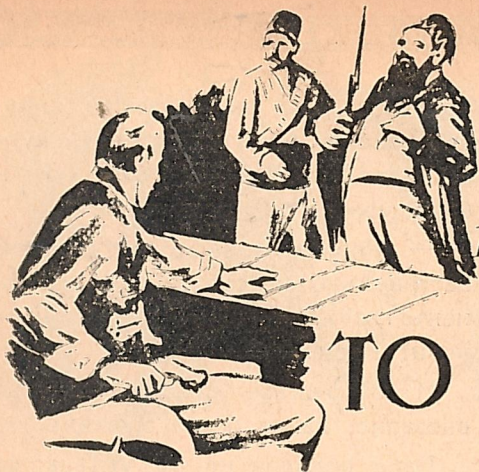

ИЗВЪСТНО ТО ВЪЗСТАНИЕ

На 26 април 1876 година селянитъ отъ Бѣлово възстанаха. На разсъмване попъ Михаилъ получи кървавото писмо отъ панагюрския комитетъ, облѣче възстаническитъ си дрехи и бѣжишката се отправи къмъ църквата.

Следъ мигъ звънна камбаната.

Селянитъ наскачаха отъ леглата си; тѣ знаеха, какво означава тревожниятъ камбаненъ звънъ. Не веднѣжъ попъ Михаилъ имъ бѣше казвалъ:

— Като чуете камбаната по ниско време — да сте готови. Обличайте комитскитъ дрехи, грабвайте шишенетата и бѣжете на мегдана! Това ще рече възстание и отечествена свобода!

И сега, когато въ дъждовното пролѣтно утро камбаната извести, че е настѣпилъ великиятъ часъ, всички селяни, като единъ, излѣзоха на мегдана.

Въ това време пристигна хвърковатата чета на Бенковски.

— Добре дошли! — викаха бѣловчени и махаха високо бѣлитъ си възстанически калпаци.

— Добре сме ви нашли! — отговаряха конницитъ, слизаха отъ конетъ си и радостно се прегръщаха съ посрещачитъ.

Попъ Михаилъ улови коня на войводата, запъ „съ нами Богъ!“ и го поведе къмъ кжщата си, кждето попадията бѣ приготвила богата закуска за скжпитъ гости.

— Ето българскиятъ паша! — крещѣше попъ Михалъ. — Не паша, ами князь! Първи пжтъ въ моята кжща влиза князь!

Бенковски наистина изглеждаше като князь съ своитъ богато украсени дрехи и скжпи оржжия. А около него десетина възстаници само очакваха заповѣдитъ му.

— Веднага обезоржжете всички турци! — заповѣда той. — Който не се противи — освободете го, а който се противи — смъртъ!

Двама отъ възстаницитъ излѣзоха да изпълнятъ заповѣдта, а другитъ застанаха на караулъ предъ вратата. Бенковски се поизлегна на ниското миндерче. Вече петъ денонощия той не бѣ починалъ, не